

V sobotu ráno jedu s kamarádem na Slovensko do Kremnice. Zkusíme zdejší [Ferratový svět](#). Bereme to nejrychlejší cestou přes Bratislavu. Čekám nějaké dopravní zácpy vzhledem k začátku prázdnin, ale provoz je slabý. Před polednem jsme v Kremnici. Parkujeme u pěšiny na Komín a snažím se zaplatit smskou parkoviště. Marně. Máme čas, tak jdeme hledat boudu s parkovacími lístky. Jak tak bloumáme a hledáme pokladnu, zastavuje nás mužík na kole. Asi jel na oběd, ale každopádně se vrací s námi do boudy a prodává nám lístek na celý den. Docela je hovornej a častuje nás historkami z cest na motorce nebo od návštěvníků areálu. Poprosíme ho ať nám sežene ubytování a jdeme na ferratu Komín. Vyndáváme věci z auta, když u nás zastavují policajti. Samozřejmě, že chtějí vidět parkovací lístek. Na můj dotaz, proč nejde platit smskou, dostanu odpověď, že to ze zahraničních mobilů nefunguje. Proto zřejmě k nám jeli na jistotu. Při odjezdu nám prozradí, že lístek platí i na parkoviště v Kremnici. No nic, nasazují své nové Garmontky a rukavice a vyrážíme.

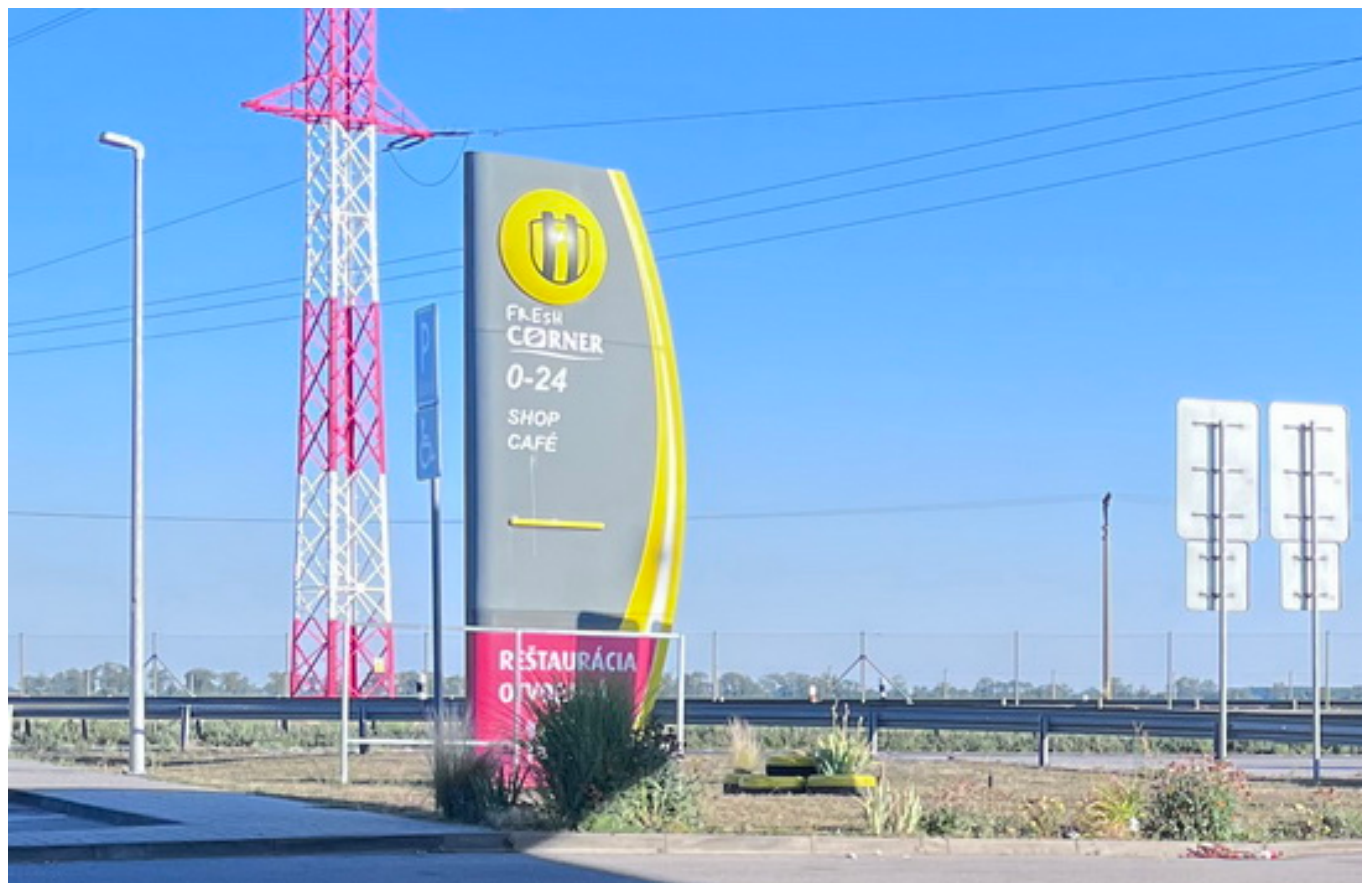
Nejdříve jdeme na most a po jeho přechodu se musíme vracet k výchozímu bodu, pokud chceme na jiné ferraty. Měl jsem z nich strach, ale můžu říci, že na žádný zásek jsem nenašel. Prostě pohodové lezení. Samozřejmě lezení max obtížnost D. Vracíme se k autu uklidit postroje,

jdeme do boudy, kde nám je sděleno, že ubytování není, jelikož je plno. Myslím si svoje, protože lidí je tu dost poskrovnu. Vyrazíme ještě na prosklenou vyhlídku a dohledat pár kešek. Narážíme na ceduli Ferratový svět. Sakra, ferraty mají dvě části. Nějaký klučina nám hned nabízí na půjčení úvazy, protože váháme, jestli se nemáme pro ně vrátit do auta. Jdeme na vyhlídku a pak se rozhodneme, že pojedeme do města na jídlo a uvidíme.

V centru není kloudná hospoda s jídlem, na jedné je dokonce napsáno VYPRODANÉ-ZATVORENÉ. Centrum je pusté. Co mě láká navštívit je festival varhanní hudby. Ale v kratásech, sandálech a smradlavém triku mě asi do koncertní síně nepustí. OK, jedeme domů. Jedinou ceduli u dálnice "Restaurace otevřená" zaregistrujeme na jedné pumpě před Bratislavou. Hurá, od rána jsme měli totiž jeden chleba se salámem. Nabídka je docelá pestrá, ale má to jednu vadu. Dole je napsáno do 17.00 hod. a je sedm. Obsluha nám potvrdí, že je zavřeno. Kupuji bagetu, Red Bull, Aloe a objednávám si ještě kafe. Automat nefunguje, sdělí mi pumpařka. To je peklo, říkám si a v tom si všimnu otáčejících se klobás. Jé, tak já si dám ty dvě klobásy, povídám a ukážu na ně.

Teď jsem je tam dala, jsou studené, povídá baba a vrací mi na 50 eurovku. Sedím před pumpou na židlička a žvýkám bagetu. Kamarád si dal konzervu poslední záchrany a Red Bull. Ten nás docela nabudil, protože v autě bez klima bylo snad 50 stupňů a byli jsme teplem vyfluslí.

Z Bratislavy jsme to už mastili podél jednolitě kolony kamionů do Pejru. Díky těžké noze na plynu jsme museli nečekaně dotankovat naftu v Meziříčí. Už se mi nechtělo moc domů, vyhodil jsem si věci do garáže a šel na pár Prazdrojů do Nonstopu. V dále zněla hudba od Stráže, kolem plno mládeže, začaly přece prázdniny. Dokouřil jsem doutník a pomalu jsem se přesunul domů. Docela dobrý den.